

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

IV. De aduentu ipsius ad Vrbem Timinam, & de apparatu bellico, quem
ibidem inuenit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

De aduentu eius ad urbem Timinam,
& de apparatu bellico.

CAPVT QVARTVM.

Ebbo.
Dāmmin.
Damina seu
Demina.

Luticenses op-
pugnant Timi-
nam.

Implorant opē
Ducis Pomerā-
nia.

Timinenses ser-
uatur aduep-
ta S. Othonis.

Posunt timo-
rem.

Timinenses oc-
currunt S. O-
thoni.

Figit tentoria
ante portam.

Vide lit. 3. cap.
3. Vita a Cansf.
edst.

Egitur veniens ad Urbem Timinam maximum illic belli apparatus hostilemque Luticensium incurfionem reperit. Nam Luticenses, quorum ciuitas cum fano suo, à gloriosissimo Rege Lothario, zelo iustitiæ, nuper erat igni tradita, urbem Timinam vastare, ciuesque eius captiuare nitebantur: sed ipsi eis vtiliter resistentes VVortizlai Ducis auxilium requirebant. Dux verò beato patri nostro aduentum suum illic præstolari mandauerat, quem etiam per biduum, non sine periculo captis sui intra hostiles discursus expectabat. Ipsa verò die aduentus Præsulis eximij, Timinenses ante portam conuentus forenses agebant. Sed quia ciuitas in valle posita erat, ipso de montibus cum tam copioso triginta plaustrorum apparatu descendente, plebs omnis tumultuoso hoc perterrita sonitu, hostiumque cuneos super se arbitrata irruere, urbem quantotius ingredi, seque ad resistendum præparare molitur.

Appropinquante seruo Dei, nihil armorum in circuitu eius, sed potius vexillum Crucis deprehendit, statimque pium Ottonem, fama apud eos celeberrima vulgatum, agnoscentes, alacri deuotione occurrunt, mœniaque ciuitatis intrare deposcunt, qui renuens urbem idololatriæ sordibus pollutam ingredi, ante portam, fixis tentoriis, habitabat; interimque accersitos ad se primates plebis ad fidei Christianæ & lauacri salutaris gratiam, mira prædicationis dulcedine, prouocabat. Sed antiquus hostis cernens illic Dominica lucra, suaque detrimenta succrescere, inuidiam ergà Dei famulum habitam celare non passus est: sed immisso quodam fallaci terrore, eum à finibus illis propellere nisus est. Sequenti enim nocte, Dux Pomeraniæ in auxilium Timinensium cum duobus exercitibus, id est, nauali & equestri superuenit: & equestris exercitus prior occurrere debuerat, sed ventus rapi-

disimo cursu nauim impellens, celerius litori appulit. Equestris verò exercitus postea veniens, sociamque turmam, quam se tardè securam sperabat, illic inueniens, suspicatus est hostilem cuneum se incurrisse, eò quòd tetra noctis ingrueret caligo; statimque clamor confusus & tumultus importabilis utrimque exoritur; vniuersus pij Præsulis comitatus nimio terrore percussus, ad fugam semet inuicem cohortantur, affirmante Domino Albino, interprete Viri Dei, paganorum Luticensium adesse cateruam, & iam cæde miserabili Duces exercitum laniare.

Albinus Interpres S. Othonis.

Doctor verò eximius eundem Albinum, religiosum Presbyterum, illuc celeriter pro inuestiganda rei veritate transfinit: qui flumini concitus se iniiciens, eò quod natandi peritus esset, pacata iam omnia reperit, quia exercitus illi ciues se tandem recognouerant, & diabolico errore se præuentos asserbant.

Dux autè Vuortizlaus de aduentu pij Pastoris vltra quam credi potest gratulatus, mandat ei sine mora, in vltiorem sibiripam occurrere, dicens: diuini esse miraculi, quod biduo ibi inter tam crebras hostium discursiones illæsus per mansit. Et re vera, nisi validissima Dei protectione, tanquam scuto inexpugnabili, obumbratus fuisset, cum omni suo comitatu, nullo resistente, interisset.

Gaudium Ducis Pomeraniae ob presentiam S. Othonis.

Mox autem, ut terris dies est redditus, Dux cum exercitibus suis rebellium Luticensium terras inuadens, cuncta ferro & igne vastat. Ad vesperam verò magna præda onustus rediens, charissimum sibi Patrem Ottonem debita cum reuerentia Vnoim perduxit; vbi opportunam manendi & prædicandi quietem habebat; statimque in festiuitate Pentecostes generale Principum Regni sui colloquium in eodem loco indixit, vbi conuenientibus Timinensis ciuitatis, aliarumque Vrbiu primoribus, sapienter eos ad suscipiendum Christianæ fidei iugum prouocabat. Ipse enim in pueritiâ suâ captiuus erat in Teutonias regiones abductus, atque in oppidò Merseburgensi baptismi gratiâ consecutus: Sed, inter paganos viuens, ritum Christianæ legis exequi non poterat, ideoque gentem, cui præerat, fidei iussubiici, ardentè desiderabat.

Idem.